

Specialrapport: Den nye Silkevej transformerer planeten – En ny æra for menneskeheden

Men jeg er nødt til at sige, at vi befinder os på et tidspunkt, hvor vi har en krise af dimensioner uden fortilfælde. Menneskeheden står i øjeblikket på randen af et folkemord, som kunne blive værre end noget som helst, der tidligere er sket i historien, og som situationen er nu, hvis den transatlantiske sektors nuværende politik fortsætter, så vil det ske.

Download (PDF, Unknown)

En ny Økonomisk Verdensorden med BRIKS og Schiller Instituttet

»Slaget om Jorden« er i gang mellem BRIKS og den nuværende unipolære verdensorden med centrum i City of London og Wall Street. Med Dilma Rousseffs valgsejr fastholdes Brasilien i BRIKS, og etableringen af en Asiatisk Infrastrukturinvesteringsbank, AIIB, inkluderes stadig flere lande i samarbejdet. BRIKS er ved at realisere den nye

retfærdige økonomiske verdensorden, som Schiller Instituttet har kæmpet for, og Schiller Instituttets jubilæumskonference viser instituttets centrale placering i denne kamp i dag. IS kan besejres gennem samarbejde med Rusland, Kina, Syrien og Iran – og konfrontation med Rusland via Østeuropa må stoppes, inden vi får atomkrig. Der må etableres en international koordineringskomité under amerikansk og russisk ledelse til at besejre ebola-pandemien. ECB's stresstest var et røgslør for at bankkrise og sammenbrud lurer.

Download (PDF, Unknown)

Radio Schiller den 30. oktober 2014: Øget trussel om atomkrig// Frankfurt konferencerapport// Ebola nødplan

Med formand Tom Gillesberg.

Videoen bliver klar senere idag fredag.

Leder fra LaRouche-bevægelsen

30. okt. 2014:

LaRouche kommer med en meget ligefrem vurdering af faren for krig

»Det betyder ikke, at dette er en forudbestemt begivenhed. Det betyder, at sandsynligheden for en sådan begivenhed er stor. Og det betyder, at hele verden snart kunne være i krig, med generelt folkemord, som et resultat af den kædereaktion af virkninger, som en sådan handling forårsager.«

Download (PDF, Unknown)

Putin siger sandheden i Valdai Internationale Diskussionsklub

24. okt. 2014 – Under det afsluttende plenarmøde i Valdai Internationale Diskussionsklub over temaet »Verdensordenen:

Nye regler, eller et spil uden regler«, talte den russiske præsident Vladimir Putin om den internationale situation i udiplomatiske, sandfærdige vendinger. Valdai Klub havde i år deltagelse af 108 eksperter, historikere og politiske analytikere fra 25 lande, inklusive 62 udenlandske deltagere. Det følgende er uddrag af hans bemærkninger:

»Noget af det, jeg siger, kan synes lidt for barsk, men hvis vi ikke taler direkte og ærligt om det, vi virkelig tænker, er der i det hele taget ikke meget mening i at mødes på denne måde. I det tilfælde ville det være bedre ganske enkelt at holde sig til diplomatiske sammenkomster, hvor ingen siger noget, der virkelig giver mening, og hvor, med en berømt diplomats ord i erindringen, man erkender, at diplomater har tunger for ikke at sige sandheden.

For det første er ændringer i verdensordenen ... sædvanligvis blevet ledsaget af, om ikke globale krige og konflikter, så af en kæde af intense konflikter på lokalt plan. For det andet, så drejer global politik sig frem for alt om økonomisk lederskab, spørgsmål om krig og fred og den humanitære dimension, inklusive menneskerettigheder.

Ulykkeligvis findes der ingen garanti for, at det nuværende, globale og regionale sikkerhedssystem er i stand til at beskytte os fra omvæltninger. Dette system er blevet alvorlig svækket, fragmenteret og forvansket.

Den Kolde Krig endte, men den endte ikke med underskrivelsen af en fredstraktat med klare og gennemsikkelige aftaler om at respektere eksisterende regler, eller om at skabe nye regler og standarder. Dette skabte indtrykket af, at de såkaldte sejrherre i den Kolde Krig havde besluttet at forcere begivenheder og omforme verden til fordel for deres egne behov og interesser.

International lov er blevet tvunget til retræte om og om igen af angrebet fra legal nihilisme. Objektivitet og retfærdighed

er blevet ofret på alteret for, hvad der var politisk formålstjenligt. Arbitrære fortolkninger og partiske skøn har erstattet legale normer. Samtidig har den totale kontrol over de globale massemedier gjort det muligt, når det var ønskeligt, at portrættere hvidt som sort og sort som hvidt.

I en situation, hvor et land og dets allierede, eller rettere sagt dets satellitter, dominerede, forvandlede søgen efter globale løsninger ofte til forsøg på at gennemtvinge deres egne, universelle opskrifter. Denne gruppes ambitioner voksede sig så store, at de begyndte at præsentere den politik, som de smedede sammen i magtens korridorer, som hele det internationale samfunds anskuelse. Men det er ikke tilfældet.

Selve begrebet om national suverænitet blev en relativ værdi for de fleste lande. Det, som essentielt blev foreslået, var følgende formel: Jo større loyalitet mod verdens eneste magtcentrum, desto større dette eller hint regerende regimes legitimitet.

De forholdsregler, som man tog imod dem, der nægtede at underkaste sig, er velkendte og er blevet prøvet og testet mange gange. Det omfatter magtanvendelse, økonomisk og propagandamæssigt pres, indblanding i interne anliggender og påkaldelse af en slags overlegal legitimitet, når man havde brug for at retfærdiggøre ulovlige interventioner i denne eller hin konflikt eller vælte ubelejlige regimer. På det seneste har vi fået voksende beviser for, at decideret afpresning er blevet brugt over for flere ledere. Det er ikke for ingenting, at Big Brother bruger milliarder af dollars på at overvåge hele verden, inklusive de nærmeste allierede.

Lad os spørge os selv: Hvor veltilpas føler vi os med dette, hvor trygge er vi, hvor lykkelige er vi for at leve i denne verden, og hvor retfærdig og fornuftig er den blevet? Vi har måske ingen virkelig grund til at være bekymrede, gøre indvendinger og stille ubelejlige spørgsmål? Måske er USA's exceptionelle position, og den måde, de udfører deres

lederskab på, virkelig en velsignelse for os alle, og deres indblanding over hele verden bringer fred, fremgang, fremskridt, vækst og demokrati, og vi burde måske bare slappe af og nyde det hele?

Lad mig sige, at dette ikke er tilfældet, det er absolut ikke tilfældet.

Et ensidigt diktat og tvangsgennemførelsen af ens egne modeller frembringer det modsatte resultat. I stedet for at bilægge konflikter, fører det til en optrapning af konflikterne, i stedet for suveræne og stabile stater ser vi en voksende spredning af kaos, og i stedet for demokrati støtter man særdeles tvivlsomme, offentlige skikkelser, som rangerer lige fra åbenlyse neo-fascister til radikale, islamiske elementer.

Hvorfor støtter de sådanne personer? Det gør de, fordi de har besluttet at bruge dem som redskaber på vejen til at opnå deres mål, men så brænder de fingrene og reagerer med chok. Jeg holder aldrig op med at forundres over, at vore partnere simpelt hen bliver ved med at træde på den samme rive, som vi siger i Rusland, det vil sige, at gøre den samme fejl om og om igen.

Engang sponsorerede de islamiske ekstremistbevægelser for at bekæmpe Sovjetunionen. Disse grupper fik deres kamptræning i Afghanistan og affødte senere Taliban og al-Qaeda. Hvis Vesten da ikke ligefrem støttede dem, så lukkede de øjnene og, må jeg sige, gav informationer, politisk og finansiel støtte til internationale terroristers invasion af Rusland (vi har ikke glemt dette) og landene i det centralasiatiske område. Først efter, at forfærdelige terrorangreb blev begået på selve USA's egen jord, vågnede USA op og erkendte den fælles terrortrussel.

Det var udelukkende kun det nuværende, egyptiske lederskabs beslutsomhed og visdom, som reddede det arabiske hovedland fra

kaos og hæmningsløst hærgende ekstremister. I Syrien begyndte USA og dets allierede, som vi også har set det i fortiden, direkte at finansiere og bevæbne oprørere og tillade dem at fylde op i rækkerne med lejesoldater fra diverse lande. Lad mig stille spørgsmålet, hvorfra får disse oprørere deres penge, våben og militærspecialister? Hvor kommer alt dette fra? Hvordan er det lykkedes det berygtede ISIL at blive en så magtfuld gruppe, grundlæggende set en virkelig, væbnet styrke?

Med hensyn til de finansielle kilder, så kommer pengene i dag ikke kun fra narkotika, hvis produktion er vokset med ikke blot et par procentpoint, men er mangedoblet, siden de internationale koalitionsstyrker har været til stede i Afghanistan. Dette er I klar over. Terroristerne får også penge fra salg af olie. Olie produceres i territorier, som kontrolleres af terroristerne, som sælger den til dumpingpriser, producerer og transporterer den. Men nogen køber denne olie, sælger den videre og tjener på det og tænker ikke på den kendsgerning, at de således finansierer terrorister, som før eller siden kunne komme til deres egen jord og så ødelæggelse i deres eget land.

Rusland har gentagne gange advaret mod farerne ved ensidige militæraktioner, intervention i suveræne staters anliggender og flirt med ekstremister og radikale elementer. Vi insisterede på, at de grupper – og her først og fremmest Islamisk Stat – som bekæmpede Syriens centralregering, skulle indbefattes på listen over terrororganisationer. Men så vi nogen resultater? Vi appellerede forgæves.

Grundlæggende set er den unipolare verden simpelt hen et middel til at retfærdiggøre diktatur over folk og lande. Den unipolare verden viste sig at være en byrde, som var for ubehagelig, tung og vanskelig at håndtere for selv den selvudråbte leder.

Fælles, økonomiske projekter og gensidige investeringer bringer lande sammen på en objektiv måde og hjælper med at

udglatte aktuelle problemer i forholdet mellem staterne.

Jeg tror, at vore amerikanske venner simpelt hen er i færd med at save den gren over, som de sidder på.

Vores aktive politik i det asiatiske Stillehavsområde begyndte ikke i går, og den er ikke en respons på sanktioner, men er en politik, som vi har forfulgt i efterhånden en hel del år. Ligesom mange andre lande, inklusive vestlige lande, så vi, at Asien spiller en stadig større rolle i verden, i økonomien og i politik, og vi har simpelt hen ikke råd til at ignorere denne udvikling.

At udvikle økonomiske bånd med disse lande og at gennemføre fælles integrationsprojekter skaber også et stort incitament for vores nationale udvikling. De demografiske, økonomiske og kulturelle tendenser i dag indikerer alle, at afhængigheden af kun en enkelt supermagt vil aftage. Dette er også et spørgsmål, som europæiske og amerikanske eksperter har talt og skrevet om.

Hvad kan vi så forvente, hvis vi vælger ikke at leve efter reglerne, selv om de måske er strenge og ubejlejlige – men vælger hellere at leve uden nogen regler overhovedet? Og det er et scenarie, som er helt igennem muligt; vi kan ikke udelukke det, i betragtning af spændingerne i den globale situation. Vi kan allerede nu komme med visse forudsigelser, når vi tager de aktuelle tendenser i betragtning, og disse forudsigelser er desværre ikke optimistiske. Hvis vi ikke skaber et utvetydigt system af gensidige forpligtelser og aftaler; hvis vi ikke opbygger mekanismer til håndtering og løsning af krisesituationer, vil symptomerne på globalt anarki uundgåeligt vokse.

Rusland har truffet sit valg – vi ønsker at udvikle vores økonomi og udvikle demokratiske værdier. Vi arbejder sammen med vore modstykker i f.eks. Shanghai Cooperation og BRICS-fællesskabet. Vi ønsker, at vore meninger ligeledes

respekteres. Vi må alle udvise forsigtighed for ikke at tage forhastede og farlige skridt. Nogle af aktørerne på den globale front har glemt nødvendigheden af dette.«

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Hvordan tyskerne kan overvinde deres pessimisme: Vi behøver en folkelig mobilisering!

26. okt. 2014 – Der er ufejlbarlige, umiskendelige træk, som giver oplysning om, hvorvidt en regering fører en god politik eller ej: Når den overvejende del af befolkningen er tilfreds og optimistisk med hensyn til fremtiden, så opfylder regeringen tydeligvis sin opgave med at tjene det almene vel. Hvis de fleste mennesker derimod er pessimistiske med hensyn til muligheden for at kunne ændre og forbedre noget for fremtiden, så fører denne regering tydeligvis en dårlig politik. Målt med denne målestok, fører f.eks. Kinas og Indiens regeringer en fremragende politik, mens Europas regeringer fører en afgrundsdyb politik. I Tyskland har omkring 90 % af folk denne opfattelse: »Jamen, man kan jo alligevel ikke gøre noget.« Denne diffuse følelse af afmagt er sammensat af forskellige årsager, men her skal blot en fremhæves, og det er en opfattelse af en bevidst eller

ubevidst diskrepans i mange spørgsmål, mellem de erklæringer, som politikerne kommer med offentligt med hensyn til deres planer og vigtigheden af en bestemt politik, og så den helt personlige erfaring, som den berørte person selv har af denne politiks virkning på ham.

Konfucius gav engang en fyrste følgende svar på et spørgsmål om, hvilke forventninger, mesteren havde til den, der skulle regere:

»Uden tvivl, at idéerne berigtiges. Når idéerne ikke berigtiges, så stemmer ordene ikke; stemmer ordene ikke, så bliver arbejdet ikke sat i værk; sættes arbejdet ikke i værk, så trives hverken moral eller dygtighed; men hvis moral og dygtighed ikke trives, så rammer straffene ikke; rammer straffene ikke, så ved folket ikke, hvad de skal rette sig efter. Derfor drager den ædle omsorg for, at han absolut kan udtrykke sine idéer i ord, og at han absolut kan gøre sine ord til handlinger. Den ædle skjuler ikke, at der i hans ord er noget, som er i uorden. Det er det, alting kommer an på.« Konfucius, Lun Yi (3.13)

Et godt eksempel på denne problematik med idéerne, som ikke stemmer, er den amerikanske regerings reaktion på den underskrivelse af en traktat til etablering af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som fandt sted den 24. oktober, og hvor 21 asiatiske stater skrev under: Bangladesh, Brunei, Kina, Indien, Cambodja, Kasakhstan, Kuwait, Laos, Malajsien, Mongoliet, Myanmar, Nepal, Oman, Pakistan, Filippinerne, Katar, Singapore, Sri Lanka, Thailand, Usbekistan og Vietnam. Efter at den amerikanske udenrigsminister John Kerry på FN's generalforsamling, og på sin seneste rejse til Asien, udøvede maksimalt pres for at overtale Asiens regeringer til ikke at deltage i AIIB, erklærede den amerikanske finansminister Jacob Lew:

»Spørgsmålet er jo, om de følger de samme praksisser, som hjælper med at få nationaløkonomien til at vokse sig stærk

og med et stabilt fundament?»

I virkeligheden drejer det sig imidlertid mindre om voksende nationaløkonomier, men derimod om, at AIIB, ligesom yderligere tre nye banker, som skal etableres – BRIKS' Nye Udviklingsbank, Shanghai-samarbejdsorganisationens (SCO) Udviklingsbank og en Bank for den Sydasiatiske Sammenslutning for Regionalt Samarbejde (SAARC) – trækker sig tilbage fra praksissen med »Washington konsensus«. Disse nye banker deltager ikke længere i kasinoøkonomien, men vil udelukkende kun udstede kredit til investeringer i realøkonomien. AIIB vil fortrinsvis finansiere projekter i den Nye Silkevej og den Maritime Silkevej.

Kinas præsident Xi Jinping opsummerede det under stiftelsesceremonien:

»I Kina har vi et ordsprog: 'Hvis du vil være rig, byg først en vej.' Og jeg mener, at det er en meget levende beskrivelse af den store betydning, infrastruktur har for den økonomiske udvikling.«

Netop dette princip har Kina anvendt i en økonomisk udvikling uden fortilfælde, hvor det på tre årtier er lykkedes og skabe et økonomisk spring frem til noget, som det tog industrinationerne flere århundreder at nå frem til. Kina har ikke blot opbygget et netværk af fremragende byggede hovedveje, som USA og Europa blot kan drømme om, men landet er også blevet verdensførende inden for konstruktion af højhastighedsjernbaner og har derudover klaret springet til at blive et innovationssamfund og uddannet tusinder af studerende inden for højteknologi, hvor kun en håndfuld kvalificerer sig i USA og Europa.

Virkeligheden er den, at det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran et kæmpekrak, som vil få sammenbruddet af Lehman Brothers og AIG i 2008 til at se ud som de berømte »peanuts«. Ingen anden end Den internationale Betalingsbank,

BIS, centralbankernes centralbank, advarer om det nye krak, som er fremkaldt af de mange, billige penge (pengetrykning) og de herigennem udløste bobler og den tøjlesløse adfærd. Den tidligere BIS-cheføkonom William White regner, i betragtning af stigningen (på 50 %) af den globale gældsbyrde, situationen for at være mere skrøbelig end i 2007.

I øjeblikket tyder alt på, at, som følge af Den europæiske Centralbanks stresstest af de europæiske banker, vil de såkaldte TBTF-banker – altså de banker, som er 'for store til at lade gå fallit' – blive endnu større, fordi de får mulighed for at overtage nogle af investeringerne fra de kommercielle og regionale banker, såvel som sparekasser, som ikke vil bestå stresstesten. Det betyder, at enhver forlængelse af det nuværende, kriminelle finanssystem gennem de samme, fortsatte midler, som er pengetrykning, en brutal nedskæringspolitik og en omfordeling fra de fattige til de rige, vil resultere i endnu mere katastrofale trusler mod menneskeheden. Den totale disintegration af det transatlantiske finanssystem er uundgåelig. Allerede i 1974, altså tre år efter, at Nixon, gennem ophævelsen af de faste vekselkurser og frakoblingen af dollaren fra guldstandard, havde foretaget det sporskifte, som førte til den nuværende kasinoøkonomi, ledede Lyndon LaRouche en videnskabelig arbejdsgruppe, som kom til det resultat, at den allerede daværende, begyndende tendens med Den internationale Valutafonds og Verdensbankens betingelsespolitik over for udviklingslandene på længere sigt ville føre til et biologisk holocaust. LaRouche advarede dengang om, at man ikke ustraffet kunne sænke levestandarden dramatisk for hele kontinenter, uden at befordre udbrud af gamle og nye, smitsomme sygdomme, som fra et bestemt punkt at regne ville true hele menneskehedens overlevelse.

LaRouche har i de forløbne årtier gang på gang gentaget disse advarsler, blandt andet også under høringer i den amerikanske Kongres. Men også Verdenssundhedsorganisationen, WHO, offentliggjorde i 2001 en prognose, der sagde, at der endnu var

et tidsvindue på ca. ti år til at tage initiativ til effektive forholdsregler mod spredning af gamle og nye epidemier og fremkomsten af antibiotikaresistente, sygdomsfremkaldende bakterier. Men som bekendt blev der hverken iværksat udviklingsprogrammer for at befri den såkaldte tredje verden fra fattigdom, eller investeret midler fra regeringer og farmaceutiske koncerner i den nødvendige forskning for at forstå faren for et biologisk holocaust, gennem en dybere forståelse af spørgsmålet om liv i biosfæren i det hele taget af, og for at forstå de forskellige organismers biokemiske interaktioner, som Vladimir Vernadskij således identificerede.

Hvis vi overhovedet skal gøre os håb om at inddæmme ebola-epidemien og forhindre, at den spredes over hele planeten, må der omgående etableres en international styringskomite, som koordinerer alle indsatser – og vel at mærke militære forsvarsindsatser mod biologisk krigsførelse, såvel som for inddæmning af smitsomme sygdomme. Der må etableres en luftbro til transport af sundhedspersonale, medicinsk udstyr og levnedsmidler til de vestafrikanske stater. Denne luftbro må, i betragtning af katastrofens omfang, værre større end luftbroen til Berlin efter Anden Verdenskrig. Gennem en kombination af denne luftbro og udsendelsen af hospitalsskibe fra alle lande, der har sådanne, må der så hurtigt som muligt stilles omkring 10.000 hospitalssengepladser på niveau 4 til rådighed på stedet. Og alle videnskabelige ressourcer fra den private industri, universiteter og militæret må omgående indgå i et internationalt samarbejde for at udvikle og på en sikker måde teste vacciner gennem et forceret program i stil med Manhattan-projektet.

Hvis vi skal forhindre, at en kombination af en verdensomspændende ebola-epidemi, det transatlantiske finanssystems sammenbrud – for slet ikke at tale om konsekvenserne af en spredning af IS-terrorismen, ikke blot i Mellempøsten, men i hele den strategiske situation – skal føre til et ukontrollerbart kaos og en ny, denne gang termionuklear,

verdenskrig, så må vi sætte et fundamentalt paradigmeskift i gang.

På baggrund af dette udgør AIIB og de andre, nye banker i Asien ingen konkurrent til IMF, Verdensbanken eller Deutsche Bank, men de er derimod med sikkerhed en redningsbåd på det tidspunkt, hvor det transatlantiske Titanic går ned. Vi må holde op med at lade politikerne slippe af sted med deres ordskvalder, når vi i grunden godt ved, at de lyver eller blot forsøger at bringe finansoligarkiets geopolitiske interesser til torvs gennem behændige PR-tricks, som det var tilfældet i det citerede eksempel med Jacob Lew. Konfucius havde ret: Når idéerne ikke stemmer – ikke er rigtige – bliver arbejdet ikke sat i værk, og det tjener hverken moral eller dygtighed.

For tyskeres yndlingssætnings vedkommende – »Jamen, man kan jo alligevel ikke gøre noget« – gælder det:

For det første, så kan man meget udmærket forandre noget. Vi kan nemlig sørge for, at Tyskland samarbejder med BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej og hjælper med at besejre betingelserne for fattigdom, som er dér, hvor årsagen til udbruddet af denne livstruende pandemi skal findes.

Og for det andet: Hvis vi holder fast i denne pessimistiske anskuelse, så vil den blive til en selvopfyldende profeti, for så vil der muligvis snart virkelig ikke være nogen tilbage, som kan gøre noget!

Det første skridt må være at indrømme IMF's, Verdensbankens og finansoligarkiets mislykkede politik, og også vores egen, indre tankefordærvelse, som har bragt så mange af os dertil, at vi så længe har været passive tilskuere til dette kriminelle systems aktiviteter – og, i nogle tilfælde, har nydt godt af det.

Island: Forslag om genfremsættelse af et Glass/Steagall-lovforslag i det islandske parlament

I sidste uge genfremsatte Álfheiður Ingadóttir sit forslag om et lovforlag med Glass-Steagall-loven som model til vedtagelse i det islandske parlament, Althingi. Siden sidste valg har Álfheiður været suppleant i parlamentet, og fik en mulighed for at genfremsætte forslaget, mens hun afløste i en periode på to uger. Her følger teksten til forslaget (der er også en 3-sides rapport, som begrundet forslaget, men som ikke er oversat til engelsk):

»Forslag til en parlamentsvedtagelse af opdelingen af kommercielle bankaktiviteter og investeringsbankaktiviteter.«

[Medstillere:]

Álfheiður Ingadóttir, Ögmundur Jónasson, Helgi Hjörvar, Birgitta Jónsdóttir, Óttarr Proppé, Sigríður Ingibjörg Ingadóttir, Helgi Hrafn Gunnarsson, Lilja Rafney Magnúsdóttir, Jón Þór Ólafsson, Bjarkey Olsen Gunnarsdóttir.

»Parlamentet har udpeget Finans- og Økonomiministeriet til at fremlægge et lovforslag, som garanterer adskillelsen af kommercielle bankaktiviteter og investeringsbankaktiviteter, med det formål at minimere risici for nationaløkonomien pga. bankaktiviteter, og reducere offentlighedens risiko for finansielle tab, forårsaget af bankkriser. Lovforslaget skal fremlægges for parlamentet i løbet af den 145.

parlamentsforsamling.«

(Link til forslaget nedenfor.)

Denne ordlyd er stærkere end det forslag, som komiteen kom med under den forrige parlamentsforsamling. Dengang opfordrede forslaget ministeren til at oprette en komite, der skulle overveje, om man skulle vedtage en bankopdeling, idet man overvejede udviklingen i andre lande.

De ti PM'er, som er medstillere af forslaget, kommer fra fire forskellige partier. Regeringspartierne har 38 ud af 63 medlemmer i parlamentet, og finansminister Bjarni Benediktsson påstås at være imod en bankopdeling. Men i henhold til pålidelige kilder mener mindst tre af hans partifæller imidlertid noget andet, og i 2010-2012 var medlemmer fra Centerpartiet, af hvilke to nu er ministre (Eygló Harðardóttir og Sigurður Ingi Jóhannsson), medstillere af forslaget. Så forslaget kan måske blive vedtaget.

Fremsættelsen af forslaget blev dækket i Internetversionen af den største, islandske avis, Morgunbladid (se link nedenfor).

Link til forslaget på Althingis hjemmeside:
<http://www.althingi.is/alttext/144/s/pdf/0410.pdf>

Link til artiklen i Morgunbladid:
http://www.mbl.is/frettir/innlent/2014/10/23/bankastarfsemi_vedi_adskilin/

**Radio Schiller den 27.
oktober 2014:
Efter valget i Brasilien og
Ukraine//Ebola nødplan**

**Schiller Instituttets 30-års
jubilæumkonference den
18.-19. oktober, Frankfurt:
Den nye Silkevej og Kinas
Måneprogram: Mennesket er den
eneste skabende art.**

*Følgende resolution skrevet af Schiller Instituttets
præsident, Helga Zepp-LaRouche, blev vedtaget:*

Menneskeheden oplever i øjeblikket en dyb civilisationskrise, hvor samfundsfundamentet i mange dele af verden er blevet udhulet, og hvor etablerede regler for internationale relationer er blevet nedbrudt. Oven i dette står vi over for dødbringende farer, som hver for sig kunne føre til den menneskelige arts mulige udslettelse.

* For det første er der Ebola-epidemien, som allerede er ude af kontrol i Afrika, som der ikke findes nogen helbredende behandling for, og som truer med at blive en større trussel end det 14. århundredes Sorte Død.

* For det andet er der terrortruslen mod hele verden, samt folkedrab, som breder sig fra det såkaldte IS-kalifat, og som ikke blot udviser et umenneskeligt barbari, men som udrykkeligt truer Rusland og Kina og derfor er i færd med at blive til den potentielle udløsermekanisme, der kan få hele Sydvestasien til at eksplodere og endog føre til en ny verdenskrig.

* Og for det tredje er der absolut vished for, at det totalt bankerotte, transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran at eksplodere og således også true med at kaste en stor del af verden ud i en ny Mørk Tidsalder.

I lyset af disse tre, dødelige farer er det et spørgsmål om liv eller død for menneskeheden at sætte en stopper for den umoralske og tåbelige politik, der går ud på geopolitik og konfrontation over for Rusland og Kina. I stedet må vi have en anden dagsorden med menneskehedens fælles mål og samarbejde med Rusland, Kina, Indien og andre nationer for at besejre disse dødelige trusler.

Vi opfordrer alle fornuftige kræfter i Europa og USA til at tilslutte sig den nu fremvoksende, ny økonomiske verdensorden, som repræsenteres af BRIKS og den Nye Silkevej. Lad os arbejde på at etablere en inkluderende fredsorden, med deltagelse af hver eneste nation på kloden, en fredsorden for det 21. århundrede, som er en menneskehed værdig, der er den eneste, kendte, kreative art i universet. Lad os blive voksne i menneskehedens manddomsår, hvor kærlighed, kreativitet og skønhed definerer værdierne for vor fælles, menneskelige familie.

Klik her for konferenceprogrammet

Klik her for konferencevideoer og -afskrifter på originalsprogene

Taler på dansk fra konferencen:

Helga Zepp-LaRouche: **Den nye Silkevej transformerer planeten –
En ny æra for menneskeheden**

Download (PDF, Unknown)

Jason Ross: **En Prometheus-tilgang til udvikling af nye former
for ild:**

**Udvinding af helium-3 på Månen for en menneskehed med
fusionskraft**

Download (PDF, Unknown)

Fra en tidligere konference:

Helga Zepp-LaRouche:

Hovedtale ved Schiller Instituttets 30-års Jubilæums-
konference i New York, juni 2014:

»Tiden er inde til at skabe en verden uden krig«

**Radio Schiller den 23.
oktober 2014:
SI's internationale
konference, kampen imod IS,
Ebola, finanskrak**

**Resolution vedtaget på
Schiller Instituttets 30-års
jubilæumskonference
den 19. okt. i Frankfurt,
Tyskland: »Den Nye Silkevej
og Kinas måneprogram:
Mennesket er den eneste,
kreative art!«**

*Følgende resolution blev oplæst af Schiller Instituttets
præsident, Helga Zepp-LaRouche:*

Menneskeheden oplever i øjeblikket en dyb civilisationskrise,

hvor samfundsfundamentet i mange dele af verden er blevet udhulet, og hvor etablerede regler for internationale relationer er blevet nedbrudt. Oven i dette står vi over for dødbringende farer, som hver for sig kunne føre til den menneskelige arts mulige udslettelse.

* For det første er der Ebola-epidemien, som allerede er ude af kontrol i Afrika, som der ikke findes nogen helbredende behandling for, og som truer med at blive en større trussel end det 14. århundredes Sorte Død.

* For det andet er der terrortruslen mod hele verden, samt folkedrab, som breder sig fra det såkaldte IS-kalifat, og som ikke blot udviser et umenneskeligt barbari, men som udrykkeligt truer Rusland og Kina og derfor er i færd med at blive til den potentielle udløsermekanisme, der kan få hele Sydvestasien til at eksplodere og endog føre til en ny verdenskrig.

* Og for det tredje er der absolut vished for, at det totalt bankerotte, transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran at eksplodere og således også true med at kaste en stor del af verden ud i en ny Mørk Tidsalder.

I lyset af disse tre, dødelige farer er det et spørgsmål om liv eller død for menneskeheden at sætte en stopper for den umoralske og tåbelige politik, der går ud på geopolitik og konfrontation over for Rusland og Kina. I stedet må vi have en anden dagsorden med menneskehedens fælles mål og samarbejde med Rusland, Kina, Indien og andre nationer for at besejre disse dødelige trusler.

Vi opfordrer alle fornuftige kræfter i Europa og USA til at tilslutte sig den nu fremvoksende, ny økonomiske verdensorden, som repræsenteres af BRIKS og den Nye Silkevej. Lad os arbejde på at etablere en inkluderende fredsorden, med deltagelse af hver eneste nation på kloden, en fredsorden for det 21. århundrede, som er en menneskehed værdig, der er den eneste,

kendte, kreative art i universet. Lad os blive voksne i menneskehedens manddomsår, hvor kærlighed, kreativitet og skønhed definerer værdierne for vor fælles, menneskelige familie.

Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche: Den Nye Silkevej fører til menneskehedens fremtid!

Den kommende fusionsøkonomi baseret på helium-3. En introduktion til en kommende EIR-rapport om Verdenslandbroen.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Takket være 'De Grønne' er Tysklands energiomkostninger de højeste i Europa

13. oktober 2014 – Ifølge nyheder, der er lækket til medierne, har den afgående, tyske EU-energi kommissær, Günther Oettinger, planer om at offentliggøre en energiundersøgelse, før hans

embedsperiode udløber den 1. november. Undersøgelsen siges at dokumentere, at Tyskland er den EU-stat, der har den største forurening, forårsaget af en »overvægt« af den kulfyrede energisektor efter regeringens dekret om afvikling af atomkraft for tre år siden. Og det vil blive endnu værre, for af de syv atomkraftværker, som Tyskland stadig har i drift, vil en blive udfaset hvert år over de næste syv år således, at Tyskland ved udgangen af 2021 vil være ankommet til den nye, mørke, kolde tidsalder efter atomkraft.

I direkte forbindelse med dette vanvid har Tyskland også de højeste energiomkostninger i hele Europa, med 220 euro pr. megawatt-time solenergi, op til 230 euro for kulraft og 110 euro for havvindkraft, et tvivlsomt tal, eftersom vindkraft får massiv statsstøtte; atomkraft med 135 euro er den billigste energikilde, som imidlertid mere og mere forsvinder i Tyskland. Og hvis de radikale, tyske 'Grønne' fik deres vilje, ville kulraft også blive skrottet, med samt import af naturgas fra Rusland. Hvis det skete, ville Tyskland få brug for en masse vind for at solen skulle skinne hver dag ...

Helga Zepp-LaRouche: Om den moralske overlegenhed hos BRICS-landenes statsledere

28. september 2014 – Der findes i øjeblikket to fuldstændig forskellige grupperinger af stater i verden, som på et ganske

afgørende punkt adskiller sig fra hinanden: Deres statslederes moralske kvalitet. På BRIKS-landenes og en hel række andre udviklingslandes eller såkaldte fremvoksende landes side finder vi statsoverhoveder, som modigt forsvare deres befolknings almene vel og derudover forsøger at bringe hele verden ind i en harmonisk, ensartet dynamik. På den anden side præsenterer lederne af det såkaldte »frie Vesten« sig som nådesløse statholdere for bankerne, kasinoøkonomien og en arrogant politik, som ud over at forsvare deres egen magtposition næppe anerkender nogen etisk norm. Hvis den atlantiske verdens borgere ikke af de ensrettede medier blev afskåret fra at danne sig et billede af den parallelverden af stater, som siden BRIKS-staternes topmøde i Brasilien i juli måned har været motiveret af en ligefrem betagende stemning for opbygning, ville en begejstret kulturoptimisme for længst have grebet om sig i Europa og USA. Men det er kun et spørgsmål om ganske kort tid, før disse nyheder fra den Nye Verden ikke mere kan undertrykkes.

Men før dette sker, trues netop denne vestlige verden ikke blot af terrorangreb, som udgår fra IS-grupperingen, Al-Nusra og andre Al-Qaeda-aflæggere, men også af en skærpelse af politistatsmetoder, som faren for terror faktisk er en lejlighed til og et påskud for at indføre. Lyndon LaRouche har netop, i forbindelse med den skandaleombruste, amerikanske justitsminister Eric Holders tilbagetræden, advaret om, at, i USA tyder alt på, at en yderligere skærpelse af politistatsmetoder truer i den nærmeste fremtid, metoder, som allerede blev etableret efter angrebene den 11. september – og at denne skærpelse kan gå så vidt som til etableringen af et fascistisk diktatur, og det ikke alene i USA. Dette må for enhver pris forhindres, og det findes der absolut muligheder for, ikke mindst gennem offentliggørelsen af de 28 sider af den oprindelige rapport fra Kongressens kommission til undersøgelse af 11. september 2001, og som omhandler finansieringen af terroristerne og Saudi Arabiens rolle. Frem for alt må den amerikanske befolkning og verdensoffentligheden

blive sig denne fare bevidst.

Den irakiske ministerpræsident Al-Abadi har advaret om, at man, ud fra forhør af tilfangetagne IS-terrorister, som stammer fra USA og Frankrig, kan slutte, at der er planlagt terrorangreb i amerikanske og franske undergrundsbaner.

Udenrigsministeriet i Berlin udstedte på sin side en advarsel om, at der er en forhøjet risiko for tyske borgere i forbindelse med 24 afrikanske, arabiske og asiatiske stater, nemlig de stater, hvor islamiske terrorgrupper er aktive.

Hvor rejsen skal gå hen bliver tydelig i de nye antiterrorlove, som det australske Senat netop har vedtaget, og som gør det praktisk muligt for efterretningstjenesten totalt at udspionere enhver borger og overvåge hele det australske internet, såvel som straffe »ansvarsløse« journalister eller »whistleblowers« med ti års fængsel. Kritikere af denne lov henviser til, at personer under disse omstændigheder aldrig vil få at vide, i forbindelse med hvilke operationer, de skulle have forholdt sig »ansvarsløse«, da disse jo er hemmelige.

I Europa, hvor en opklaring og korrektion af NSA's, GCHQ's og formodentlig også BND's, og andres, totale udspionering af borgerne, under alle omstændigheder stadig lader vente på sig, truer denne nye advarsel om terror med hurtigt at kvæle de skrøbelige små stemmer, som kommer fra oppositionen mod dette Orwellske diktatur. Faren for et fascistisk diktatur under påskud af terrorbekæmpelse er ligeså reel, som faren for, at situationen i Mellemøsten eller situationen omkring NATO's konfrontation over for Rusland skal føre til Tredje Verdenskrig. Men chancen for, at denne mislykkede politik snart vil blive erstattet af en ny politik, er kæmpestor.

Den bedste indikator for en ny, verdenspolitisk geometri var begivenhederne inden for rammerne af årets FN-Generalforsamling i New York. Alt imens præsident Obama

forsøgte at demonstrere »lederskab« med tre, maniske taler – om kampen mod den menneskeskabte klimaforandring, om krigen mod ISIS-terrorismen og om en særdeles forsinket mobilisering imod Ebolakrisen – så demonstrerede statslederne for den nye, økonomiske verdensorden med deres taler, at den intimiderende atmosfære fra den såkaldte Washington-konsensus – ifølge hvilken kun det eksisterer, som behager Wall Street og City of London – er noget, som hører fortiden til. Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi bekendtgjorde efter et separat møde mellem de fem BRIKS-staters udenrigsministre, at deres nationer ville udbygge processen med et forstærket samarbejde inden for politiske, økonomiske og videnskabelige områder, som var blevet aftalt i Fortaleza i Brasilien, og desuden ville udvikle fælles strategier og løsninger for de farligste konflikter i verden.

Den brasilianske præsident Dilma Rousseff gjorde det, i sin åbningstale til Generalforsamlingen, meget klart, hvor rødderne til disse farlige konflikter skal findes, nemlig i Blairs og Obamas totalt mislykkede politik, den såkaldte »Responsibility to Protect«-doktrin (R2P) – ansvar for at beskytte – som har leveret påskuddet til fuldstændigt at tilsidesætte staternes suverænitet, som er forankret i folkeretten. Man havde, sagde hun, i Syriens, Iraks, Libyens, Nordafrikas og Ukraines tilfælde set, at magtanvendelse er fuldstændig uegnet til at fjerne de dybereliggende årsager til konflikterne. Hver ny militærintervention havde, i stedet for at bringe fred, kun forstærket disse konflikter.

Dilma Rousseff sagde endvidere, at NATO i Libyens tilfælde havde misbrugt R2P-konceptet til at gå langt ud over mandatet fra FN's Sikkerhedsråd og bombardere landet, bevæbne militser og sætte et regimeskift i gang. Dette havde imidlertid kun forstærket terrorismen, styrtet befolkningen ud i et kaos af et utroligt omfang og ført til tortur, kidnapning, voldtægt og ulovlig fængsling og henrettelser. BRIKS-staterne opfatter sig selv som en modpol til den gamle struktur

(globaliseringspolitikken), som ikke er i stand til at fjerne de risici, som udgør en fare for hele planeten, sagde hun.

Lige så klar var Argentinas præsident Cristina Fernández de Kirchner i sin tale til FN's Sikkerhedsråd den 24. september, hvor hun sad kun to pladser fra præsident Obama. Hun henviste til Pave Frans, som har sagt, at Tredje Verdenskrig allerede var begyndt, og at den nuværende politik kun havde haft permanente blodudgydelser til følge. Hun fremhævede den omstændighed, at ligesom Osama Bin Laden, som oprindeligt var uddannet af USA til krigen mod Sovjetunionen, vendte sig mod USA, så snart denne krig var forbi, så slutter de personer, som endnu for et år siden blev fejret og bevæbnet som »frihedskæmpere« i Libyen og Syrien, med det formål at styrte Assadregeringen, sig nu til ISIS-terroristerne som USA's svorne fjende.

Repræsentanter for BRIKS-staterne fremhævede Egyptens rolle med hensyn til dets succesrige politik for konfliktløsning og præsident al-Sisis lederskab, som på afgørende vis har fremmet fredsprocessen i Mellemøsten, idet han mæglede mellem de palæstinensiske grupperinger og nu traf foranstaltninger til at genopbygge Gazastriben, som blev forvandlet til murbrokker og aske af Israels tæppebombning.

Mange andre deltagere i årets FN-Generalforsamling i New York beretter ligeledes om en totalt forandret stemning, hvor etableringen af en global alliance af stater, hvis regeringer ikke længere er bange for at sige sandheden om Washingtons og Londons mislykkede politik, fylder enhver, som er interesseret i løsninger, med optimisme.

Denne nye gnist kom også til udtryk i en bemærkelsesværdig tale, som den kinesiske præsident Xi Jinping holdt på en konference i anledning af 2565-året for Konfucius' fødsel. Han understregede, hvor vigtigt det er at pleje den traditionelle, kinesiske kultur, fordi kulturen udgør en nations sjæl. Den fremragende, traditionelle kultur må forbindes med den moderne

kultur, således, at der kan opstå noget nyt af det. Det er lige så vigtigt, sagde han, at erkende andre kulturers styrke og væsen for at forstå den kinesiske kulturs værdighed, selvtillid og styrke. Enhver kultur må værne om sin egen tænkning og kultur samtidig med, at den forstår og respekterer andre kulturer.

Dette budskab har desværre endnu ikke nået den tyske regering, fra hvilken man hidtil intet har hørt om Leibniz, Lessing eller Schiller. I stedet for stillede finansminister Schäuble sig til rådighed for en helsides annonce fra gribbefundene og deres lobbygruppe, American Task Force Argentina, hvor han lod sig citere med fjendtlige og faktisk falske udsagn imod Argentina. Dermed har Schäuble stillet sig på deres side, som er skyldige i verdens dystre tilstand. Heldigvis vil deres politiske karriere snart være forbi.

Billede: Dilma Rousseff taler i FN

Medmindre der bygges mindst 35 nye kernereaktorer, trues Frankrig af energiblackouts

22. september 2014 (*Nouvelle Solidarité*) – Den 10. september advarede Dominique Maillard, chefen for Netværks- og Elektricitetsafdelingen (RTE) af Electricité de France (EDF), der står for el-distribution, om, at elforsyningen kunne blive utilstrækkelig i den kommende periode. I det mindste hvert

tiende år kræver en hård vinter, som den, der imødeses i 2016, en ekstra margin for at kunne klare efterspørgslen. RTE's job er at regulere forsyningen og efterspørgslen. Mens efterspørgslen har været mere eller mindre stabil, er det forsyningen, der er problemet, sagde Maillard. Den tidlige nedlukning af kernekraftstationen i Fessenheim med udgangen af 2014 vil reducere forsyningen med 1800 MW, og ny europæisk lovgivning vil tvinge EDF til at lukke adskillelige af de kul- og gasfyrede kraftværker.

Adspurgt af *l'Usine Nouvelle*, ringede også chefen for Atomenergikommissionen (CEA) Bernard Bigot med alarmklokken:

»Hvis Frankrig ønsker at opretholde sin uafhængighed af olie og gas, og dække 50 % af sin elektricitets-produktion med kernekraft, som besluttet af præsidenten (Holland besluttede at behage de grønne ved at reducere kernekraft-andelen fra 78 % til kun 50 %, -red.), er vi nødt til at lancere konstruktionen af 35 reaktorer. Vi kan ikke forvente, at de nuværende reaktorer livscyklussen vil række ud over 55-60 år. I år 2050-2055 vil alle reaktorer, der i øjeblikket opererer, være lukket ned. Derfor må og skal vi påbegynde konstruktionen, inden de lukker, især, fordi det tager 8-10 år at bygge et anlæg og tilslutte det til el-nettet. I Frankrig byggede vi mellem 1973 og 1990 tre til fire reaktorer om året, og dette skabte vores produktionskapacitet. I dag vil det være fornuftigt og passende at planlægge en ny reaktor om året. Udfordringen er at have en energipolitik, ikke for de næste fem år, men for de kommende 50 år. Det var den tilgang, vi havde til kernekraft i 1970'erne, hvor rigelig og billig energi var en af betingelserne for fremskridt.«

Med hensyn til næste-generations reaktorer understregede Bigot, at det er påkrævet før 2050 at erstatte de nuværende trykvandsreaktorer med tredje-generations EPR's og at have en eller to hurtige fødere, der tillader brug af plutonium som brændstof.

»Dette ville tillade os et perspektiv, ikke for de næste 50 år, men for de næste 8.000 år!«

Den finske regering underskriver aftale om kernekraft med Rusland

22. september 2014 – Finland, hvis fire eksisterende kernereaktorer tilvejebringer næsten 30 % af landets elektricitet, og med endnu én under konstruktion, underskrev i sidste uge en aftale med Rusland om at varetage konstruktionen af en sjette reaktor.

Finlands kernekraftoperatør Fennovoima modtog regeringstilladelse d. 18. september til at bygge et nyt kernekraftanlæg med russiske Rosatom. Rosatom ejer 34 % af Fennovoima, idet de overtog aktier, der blev solgt af Tysklands E.ON i 2012. Som en reaktion på dette trak Finlands Grønne Ligaparti sig fra regeringskoalitionen, i henhold til Global Post. »Jeg føler mig tung om hjertet, og jeg er skuffet«, udtalte formand for Grønne Ligaparti Ville Niinistö til en pressekonference. »Dette handler om at vælge at investere i hjemlig, vedvarende energi ... eller at satse på et kernekraftprojekt ledet af Rosatom, der opererer under den russiske stats lovgivning.«

Imidlertid nyder den regerende koalition stadig flertal uden de Grønne. Idet han kaldte Fennovoima's projekt »meget vigtigt«, afviste premierminister Alexander Stubb de Grønnes indvendinger mod russisk involvering. »Jeg forstår betænkelighederne, men jeg ønsker at understrege, at vi vil

handle i henhold til finske reguleringer«, sagde Stubb på en pressekonference.

Regeringen godkendte forslaget med et afstemningsresultat på 10-7, og har sendt det videre til parlamentet, der skal stemme om det anden gang.

Finland forpligter sig fortsat til kernekraft.

Ny polsk regering dropper anti-russisk hardliner Sikorski

22. september 2014 – Den nye, udpegede polske premierminister Ewa Kopacz har droppet den rabiante anti-russiske Radoslaw Sikorski som udenrigsminister. Han vil blive erstattet med Grzegorz Schetyna, tidl. formand for parlamentets komite for udenrigsanliggender. Kommentatorer siger, at dette signalerer en moderation af den nye regerings politik over for Rusland. Den Oxford-uddannede Sikorski har været en af de væsentligste anti-russiske hardliners i Europa.

I en pressekonference erklærede Kopacz, at hun og hendes regering burde have en tilgang til konflikten mellem Rusland og Ukraine som »en fornuftig polsk kvinde«. Hun tilføjede, »Vi bør ikke forhaste os for at blive en del af denne militære konflikt. Når den store europæiske familie beslutter, at vi vil hjælpe, så bør vi deltage i at tilvejebringe hjælp, men sammen med andre lande.«

»Grzegorz Schetyna har stor viden, han har en stærk

personlighed, han er kompetent, og han tilvejebringer en garanti for, at der ikke bliver taget nogen uansvarlige, diplomatiske beslutninger.«

Kopacz tog over som premierminister efter Donald Tusk blev »sparket opad« for at blive præsident for EU's Europaråd, hvor han erstatter Herman Van Rompoy. Iagttagere siger, at eftersom han kun taler polsk, vil han ikke blive særlig indflydelsesrig.

Sikorski blev også »sparket opad« og bliver nu kandidat til at erstatte Kopacz som Marskal (formand) for Sejmen, Nationalforsamlingens underhus; marskallen for Sejmen er ikke en regeringspost; i tilfælde af, at det polske præsidentskab bliver ledigt, besætter marskallen præsidentembedet, indtil en ny præsident besætter embedet, eller hvis den siddende præsident midlertidigt ikke er i stand til at bestride embedet.

Foto: Grzegorz Schetyna

**Tidligere tyske
udenrigsminister Genscher
fremfører,
at sanktioner mod Rusland er
en fejltagelse**

19. september 2014 – I et interview med Phoenix Tv sagde den tidligere tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher, at

»sanktioner er ligesom en trappe, man går op ad den, og så når man til enden. Derfra kan man kun enten gå ned igen eller springe ned. Jeg tvivler på, at vi ved enden vil sige, at dette var noget særlig heldigt foretagende.«

Genscher forsvarede kraftigt Ruslands opfattelse af at være blevet forrådt af NATO's opstilling af ABM-systemerne, som

»nominelt var rettet mod Iran, men enhver ved, at de kan indstilles i andre retninger.«

Dette har ændret balancen og forrådt Vestens forsikringer om, at NATO aldrig ville udvide til at inkludere tidligere Warszawapagt-lande.

Genscher krævede et »nedtrapnings-sprog« fra Vesten. Enhver militær optrapning begynder med en verbal optrapning, sagde han.

»Vi nåede et punkt, hvor en åben diskussion blandt nogle få er nødvendigt for at finde ud af, hvordan vi kan gå frem, ikke med en svækkelse af hinanden gennem magt, men hvordan vi kan gøre fremskridt.«

»Putin er en mand, som har en klar opfattelse af, hvad han ønsker at opnå, en position, som intet har med Jeltsins svage position at gøre«, sagde Genscher. Men uden Rusland, og imod Rusland, er der ingen stabilitet i Europa. »Det betaler sig således naturligvis at tage landets repræsentants anskuelser alvorligt.«

Genscher var leder af Tysklands udenrigspolitik fra 1974-92, først under Helmut Schmidts SPD-FDP-regeringer, og senere under Helmut Kohls CDU-FDP-regeringer; han var udenrigsminister under 1989-91-perioden, hvor Sovjetblokken faldt, og han var blandt hovedpersonerne i forhandlingerne med Rusland, USA, Frankrig og Storbritannien om Tysklands genforening.

Store implikationer af skotsk folkeafstemning

19. september 2014 – Selv om den skotske folkeafstemning om uafhængighed støttede en fortsat forbliven i Det forenede Kongerige (UK) med 55 % af stemmerne, har folkeafstemningen i sig selv store implikationer for hele UK og vil bidrage til en omskiftelig situation hen over de kommende måneder og år. Spørgsmålene i Folkeafstemningen var ikke blot uafhængighed, men også en general væmmelse ved Westminster-regeringens politik, som er totalt ude af føling med den økonomiske virkelighed, som det store flertal af borgerne i UK står overfor. Dette er ikke kun rettet imod de konservative, som har magten i øjeblikket. Der er meget vrede i Skotland vendt mod Tony Blairs New Labour for at have forrådt det gamle Labourpartis politik og fortsætte Thatcherismen under et andet navn. Faktisk stemte distrikter, der repræsenteredes af repræsentanter for det Skotske Nationalparti, Nej til uafhængighed, men generelt stemte Labour-distrikter eftertrykkeligt Ja. Alt imens tidligere premierminister Gordon Brown har god støtte i Skotland, hvor han har sin valgkreds, så ses den nuværende leder af Labour, Ed Miliband, i Skotland som intet andet end en forlængelse af Tony Blair, og han blev

i den grad hånet af Ja-tilhængere, da han forsøgte at tale i Skotland for tre dage siden, at han måtte gå.

Premierminister David Cameron, som er politisk forpligtet til at love en betydelig udvidet decentralisering, har forpligtet sig til at holde sine løfter, hvilket vil forårsage store eftervirkninger over hele UK, særlig i England. Cameron forpligtede sig til »max decentralisering«, og gav Skotland og det skotske parlament betydelig mere selvbestemmelse over beskatning og andet, oven i de allerede eksisterende, separate juridiske og uddannelsesmæssige systemer. Endvidere vil to alvorlige, forfatningsmæssige spørgsmål blive endnu vigtigere under »max decentralisering«. Det ene er »West Lothian-spørgsmålet«, som tillader skotske MP'er i Westminster at stemme om engelske spørgsmål (inkl. beskatning og sociale programmer såsom NHS, det Nationale Sundhedssystem), alt imens engelske MP'er ikke kan stemme om skotske spørgsmål. Det andet spørgsmål er Barnett-formlen, udarbejdet i 1979, som tildeler Skotland en væsentlig højere udgift per person til sociale programmer fra UK-Finansministeriet end i England, Nordirland og Wales. Cameron forpligtede sig til at fortsætte denne politik, men det bliver ikke vel modtaget i England. Londons borgmester Boris Johnson, som anses for at være en seriøs konkurrent til partiets lederskab, fordømte Camerons løfter (støttet af vicepremierminister Nick Clegg og oppositionsleder Miliband) om at bevare den ekstra finansiering af Skotland.

Cameron vil blive konfronteret med disse spørgsmål ved Tory'ernes årsmøde om et par uger. Han lovede endvidere, at max decentraliseringsprogrammet ville foreligge til marts 2015, hvilket ikke giver meget tid. Der kommer også et almindeligt, nationalt valg i maj 2015.

Skotsk decentralisering kunne føre til betydelige, forfatningsmæssige forandringer i hele UK, som en kilde i London påpegede i dag. Før de første trin af decentralisering plejede der at være en »Skotsk Storkomite« i Parlamentet, som traf beslutninger om skotske spørgsmål. Nu kunne Parlamentet

danne en »Engelsk Storkomite«, hvor kun engelske MP'er kunne sidde og stemme om engelske spørgsmål. Det, som dette i virkeligheden ville betyde, er, at UK-parlamentet som helhed faktisk kun ville regere over udenrigspolitikken og forsvarsanliggender, og hele situationen kunne føre til en masse uro i hele landet.

Belgiske politiske ledere underskriver Agora Erasmus' appel om at støtte Argentinas kamp mod gribbefonde

Bruxelles, 17. september 2014 – En imponerende gruppe belgiske politikere har underskrevet en appel om solidaritet med Argentinas kamp mod gribbefondene, som blev igangsat af Agora Erasmus, LaRouche-bevægelsen i Belgien. De oprindelige underskrivere inkluderer to medlemmer af EU-parlamentet, fem medlemmer af Repræsentanternes Hus og én senator, med tilslutning fra Guy-Patrice Lumumba, som i dag er præsident for Kredsen af Lumumbas Venner og søn af den myrdede, congolesiske leder, Patrice Lumumba. Erklæringen advarer om faren for, at sådanne skandaløse praksisser, som nu udøves med magt imod Argentina, kunne blive hverdagskost i Europa i

sammenhæng med, at det Transatlantiske Handels- og Investeringspartnerskab (TTIP) forhandles mellem EU-kommissionen og USA.

Fjorten franske deputerede fra Nationalforsamlingen i Moskva for at protestere imod EU-sanktioner

Paris, 16. september 2014 (Nouvelle Solidarité) – Fjorten franske deputerede, fra venstre til højre, var i Moskva fra den 10.-12. september for at fortælle, at der ikke er enstemmighed i Frankrig for sanktioner mod Rusland. Besøget var arrangeret af Foreningen for Fransk-Russisk Dialog, der har sæde i Paris. Dialogforeningen blev grundlagt i 2004 af præsidenterne Jacques Chirac og Vladimir Putin for at promovere en dialog, i særdeleshed mellem de folkevalgte og virksomhedsledere, der investerer i begge lande. Delegationen blev ledet af deputeret Thierry Mariani (UMP), som i dag sammen med den øverste chef for de russiske jernbaner Vladimir Yakunin deler formandsskabet for Dialogforeningen.

I et interview med det fransksprogede online-magasin Russieinfo (russiainfo.com), rapporterede Mariani, at delegationen havde mødtes med den franske ambassadør, og derefter med Lavrovs viceudenrigsminister, i Udenrigsministeriet. Senere blev de modtaget af præsidenten for Statsdumaen (underhuset), Sergei Naryshkin. Tilstede ved mødet var også formanden for Dumaens komite for udenrigsanliggender, Alexei Pushkov. Delegationen blev modtaget af Vladimir Yakunin, såvel som også af Sergei Ivanov, stabschef for præsidentens forretningsudvalg.

Blandt de budskaber, som russerne ønskede at viderekommunikere, sagde Mariani, var deres uforståelse over for EU's sanktionspolitik.

»Der har været 4 bølger af sanktioner«, fortalte Mariani til Russieinfo, »de første to blev 'forstået' af de russiske politikere, idet de stemte overens med logikken i vestens utilfredshed i kølvandet på Ruslands annektering af Krim. Den tredje sanktionsbølge blev lanceret efter tragedien med Malaysian Airlines, før der var iværksat nogen undersøgelse. Det er ikke rationelt, at Rusland skal sanktioneres uden noget bevis for dets skyld. Sluttelig var den seneste bølge, effektueret fra den 11. september, endnu værre, eftersom den blev annonceret på et tidspunkt, hvor der var en dialog mellem Poroshenko og Putin. Vore samtalepartnere gav udtryk for deres manglende evne til at forstå dette og deres skuffelse, samt det klare indtryk, at der er en politisk forhåndsformodning rettet imod dem, og en kurs, der tydeligvis er dikteret af amerikanerne.«

Mariani fortalte Russieinfo,

»at der ikke er nogen enstemmig godkendelse af sanktionerne i Frankrig. I delegationen var der socialistiske deputerede, men også dem fra højre og centrum. Derfor var vores budskab klart: Rusland har stadig venner i Frankrig, og en del af den politiske klasse og befolkningen generelt accepterer på

ingen måde regeringens sanktionspolitik.«

Delegationen mødtes også med det fransk-russiske handelskammer, som

»udtrykte stor bekymring... de sagde, at mange projekter var blevet stoppet, eller bremset... Europæiske virksomheder er utrolig forsigtige, fordi de frygter amerikanske modforanstaltninger.«

Mariani henviste også til det katastrofale indtryk, som Frankrigs suspendering af leverancen af Mistral-fartøjet havde skabt. På spørgsmålet om, hvorfor dette skete, svarede Mariani:

»Dele af den amerikanske og europæiske politiske klasse havde ikke ændret sig de sidste 20 år og befinder sig stadig i den Kolde Krig.« Han sagde, at han til tider havde indtrykket af, at, efter angrebene på Rusland fra EU og Europarådets parlamentariske forsamling, »er der nogle lande, som gør regnskabet op. Når man ser den polske præsidents eller de baltiske regeringsfolks holdning ... står det klart, at de stadig er motiveret af vrede over for Rusland.«

Tilbage i Paris var regeringen rasende og forsøgte at bruge Nationalforsamlingens protokoller for etisk adfærd imod de deputerede.

Royal Bank of Scotland og Lloyds Bank sår panik over skotsk uafhængighed

13. september 2014 – Både Royal Bank of Scotland og Lloyds Banking Group advarer skotske husejere om, at skulle de stemme for uafhængighed den 18. sept., kunne det blive vanskeligere for dem at få et huslån.

Man bør huske, at disse trusler kommer fra to finansenheder, som måtte modtage bail-out af skatteborgerpenge til et beløb af 65 milliarder pund, og næppe er eksempler på god finansiel styring, mildt sagt. De har begge sagt, at de vil flytte deres hovedkvarter til London, hvis det bliver et »ja« den 18. sept. De og andre banker farer forvirret rundt og udtænker »nødplaner«, hvis Skotland skulle finde på at bryde ud af Det forenede Kongerige.

British Petroleum og Standard Life taler også hysterisk, rapporterer The Guardian i dag. Med antydningen af, at et uafhængigt Skotland ville være ustabil, advarede BP's direktør Bob Dudley om, at de fremtidige udsigter for Nordsøen ville være bedst tjent med, at Det forenede Kongerige forblev samlet, fordi »fremtidige langfristede investeringer kræver skattemæssig stabilitet og sikkerhed.«

Administrerende direktør for Bank of England Mark Carney blev efter sigende grillet af parlamentsmedlemmer i Finansministeriets særlige komite tidligere på ugen, over de finansielle implikationer af et uafhængigt Skotland. Han forsikrede MP'erne om, at Threadneedle Street (Gaden i London, hvor Bank of England ligger, -red.) havde nødplaner til at

håndtere skotsk uafhængighed.

Foto: Bank of England, 'The old Lady of Threadneedle Street'

Skotsk uafhængighed: Imperiet piler rundt for at undgå at blive direkte ramt

7. september 2014 – Med ca. 10 dage tilbage, før skotterne afholder folkeafstemning den 18. september, om de skal skilles fra Storbritannien, har den seneste meningsmåling sendt Imperiet til tælling. Tallene fra YouGov-meningsmålingen den 6. sept. viste, fraregnet ved-ikke-stemmerne, at 51 % af skotterne, adspurgte nu, er for uafhængighed; 49 % var imod. Før lørdagens tal kom frem, havde No. 10 Downing Street forklaret tallene fra YouGov-meningsmålingen den 1. sept. – som viste marginen nede med tre procentpoint – som følelse, der overtog forstanden. YouGov har til stadighed bragt lavere tal for Ja end konkurrenter, hævder rapporter fra agenturerne.

Premierminister Cameron responderede på nyhederne ved at meddele, at han i dag ville rådføre sig med Dronningen, som tilfældigvis er forskanset i sit slot i Skotland.

Eftersom tiden er ved at løbe ud, sagde finansminister George

Osbourne den 6. sept., at der ville blive udarbejdet planer i de kommende dage for at give Skotland mere autonomi omkring skat og udgifter. Tidligere havde premierminister David Cameron nedlagt veto mod en tredje afstemningsmulighed om større decentralisering og satsede på, at et skarpt valg mellem ja eller nej ville levere en klar sejr til status quo. Cameron er nu sandsynligvis ved at fortryde denne beslutning.

»Man vil i de næste par dage se en handleplan for at give Skotland flere beføjelser ... Så vil Skotland få det bedste af begge verdener. De vil både undgå risiciene ved adskillelse, og få større kontrol over deres egen skæbne, hvilket er, hvad mange skotter ønsker, tror jeg«, sagde Osbourne til BBC. »Større beføjelser over skattestigninger, langt større budgetselvstændighed ... større kontrol over de offentlige udgifter, over velfærdsydelse, og en mangfoldighed af andre ændringer.«

I tillæg til, hvad Osbourne kunne, eller ville, tilbyde for at dæmme op for tidevandet for uafhængighed, har de bemyndigede i Labour Party – hvis eksistens trues af tabet af 41 parlamentsmedlemmer for Labour fra Skotland – beordret deres MP'ere i Glasgow til at føre kampagne i byens syv parlamentsvalgkredse, som alle holdes af Labour; seks af dem med mere end 50 % af stemmerne.

Krigsoprustning i optakten til NATO-topmøde

Mandag, 1. september 2014 – Præsident Obama og den britiske premierminister David Cameron har planer om at tage til NATO-topmødet (Obama stopper op i Estland på vejen, utvivlsomt et budskab i sig selv) og kræve, at NATO-medlemmer hæver deres forsvarsudgifter til mindst 2 % af BNP.

»Det hvide Hus sagde, at militærudgifter havde »topprioritet«, rapporterer briternes The Telegraph. »Men diplomater mener, at anmodningen vil blive afvist af lande, som klager over, at de stadig er i færd med at komme sig over recessionen og nægter at blive krævet til ansvar for et 'tilfældigt' udgiftsmål.«

The Telegraph citerer også tidl. chef for Royal Navy, Lord West, og den tidl. hærchef, Lord Dunnatt, som advarer om, at andre NATO-medlemmer må påtage sig mere af forsvarsbyrden, eller tage følgerne.

General Sir Richard Shirreff, tidl. vicekommandør for NATO, kom med sit eget udbrud i The Independant og hævdede, at Putins »eventyrpolitik« er farligere end den Kolde Krig,

»for vi er tilbage i 1930'erne: demilitariserede vestlige demokratier og svage ledere, for hvem risikoen for krig var bogstavelig talt utrolig, og som stod over for en aggressor, som ikke tøvede med at ændre grænser med magt. NATO står ved en skillevej, og vore politiske ledere må leve op til udfordringen.« Han skriver, at »NATO må ændre fokus til fælles forsvar, det fundament, som NATO er bygget op omkring«, dvs. artikel 5, iflg. hvilken »et angreb på én er et angreb på alle«, og »frem for alt, så betyder det, at alle NATO-medlemmer må øge deres forsvarsudgifter.«

Idet de citerer en artikel i Tysklands Der Spiegel,

rapporterer ITAR-Tass, at Polen og de Baltiske Stater, med tilslutning fra Canada, promoverer en opsigelse af Den grundlæggende Akt mellem NATO og Rusland af 1997.

»Dette skridt vil gøre det muligt at øge troppetallet, som NATO kan udstationere på de tidligere Østbloklandes territorium«,

siger de. Iflg. artiklen i Der Spiegel er den tyske regering imod dette, men oplever, at dens position svækkes.

»Det bliver vanskeligere med hver militære bevægelse, russerne udfører, at håndhæve den tyske position«, sagde en tysk diplomat.

Polakkerne har ikke lært lektien, siger LaRouche

30. august 2014 – I sit fredagswebcast advarede Lyndon LaRouche om, at Polen burde lære lektien og holde op med at lege med ilden. Den polske præsident Bronoslaw Komorowski forstærkede hype'en i et interview med Tysklands Deutschlandfunk radio, hvor han havde et særligt budskab til tyskerne om »ikke at gentage fejltagelsen fra 1930'erne« og forblive inaktive over for den nye trussel, som kommer fra Rusland, som det internationale samfund dengang gjorde med Hitler. Han anklagede den russiske præsident Vladimir Putin for at ønske at skabe et nyt imperium og bad tyskerne huske, hvad det Sovjetiske Imperium betød, også for dem, i historien. Kun Sovjetunionens sammenbrud bragte frihed til polakkerne og tysk enhed, sagde Komorowski, og antydede, at intet mindre end et sammenbrud af nutidens Rusland var at ønske. I går nægtede Polen den russiske forsvarsminister Shoigus fly tilladelse til

at flyve over polsk luftrum på vej tilbage fra Slovakiet til Moskva, hvilket tvang ministeren til at vende om og lande i Bratislava. Bedt om at kommentere Polens seneste, ynkelige, beskidte trick svarede LaRouche: »Jeg ville udtrykke det mere profetisk. Hvis polakkerne ønsker at forsætte med at spille det spil, er de færdige som nation. Prisen for det, prisen for denne forbrydelse er fortabelse af retten til at være en nation. Og det har polakkerne før været igennem. De burde have lært lektien tidligere ...« »Det er det samme. Det britiske Imperium, som er dem, der kører polakkerne, dvs. den polske regering køres af en flok stinkdyr, som tilhører Det britiske Imperium. Og hvis polakkerne ikke bliver klogere og fyrer de skabninger, så er de skæbnebestemt til Helvede i fremtiden. Ikke for evigt, men Polens chance for at blive en respekteret nation, hvis de ikke ændrer adfærd nu, er lig nul, meget længe ud i fremtiden!«